

**ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Příhody a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Jana Passera v právní věci žalobce: L. B., zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Praha 1, Žitná 45, proti žalovanému: Ministerstvo vnitra, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 5. 2005, čj. 14 Az 534/2003 - 34,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 9. 5. 2005, čj. 14 Az 534/2003 – 34 se zrušuje a věc se vrací tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce jako stěžovatel domáhá zrušení shora uvedeného rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, jímž byla zamítnuta žaloba proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 10. 2003, čj. OAM-12018/VL-11-P06-2001. Tímto (posledně uvedeným) rozhodnutím nebyl stěžovateli podle ustanovení § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o azylu) udělen azyl a současně bylo vysloveno, že se na něj nevztahuje překážka vycestování podle ustanovení § 91 zákona o azylu.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje důvody uvedené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Nesouhlasí s tvrzením krajského soudu, který k námitce dle § 47 odst. 5 správního řádu uvedl, že: „Ze správního řádu nelze dovodit, že rozhodnutí která se doručují účastníkům, by musel vlastnoručně podepsat odpovědný pověřený pracovník žalovaného a že by se nemohlo použít užívané formy „v. r.“ s doložkou „za správnost vyhotovení.“ S tímto názorem nesouhlasí a domnívá

se, že podpis na úředním rozhodnutí musí být autentický a od osoby oprávněné a bez dodatku „v. r.“, který *de facto* znamená zbavení se odpovědnosti za napadené rozhodnutí. Soud se dále nezabýval námitkou překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu, a z rozsudku není patrné, zda-li by se na stěžovatele překážka vycestování vztahovala nebo ne, popř. jakými právními a skutkovými úvahami by takové rozhodnutí bylo podepřeno. Navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; současně žádá o přiznání odkladného účinku této kasační stížnosti.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popírá oprávněnost podané kasační stížnosti, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí ve věci azylu ve všech částech výroku, tak i rozsudek soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Neshledal důvody ani k přiznání odkladného účinku.

Nejvyšší správní soud nejprve vážil nezbytnost rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek kasační stížnosti. Dospěl k závěru, že o ní není třeba rozhodovat tam, kde je o kasační stížnosti rozhodováno přednostně a kde je žadatel chráněn před důsledky rozsudku krajského soudu režimem pobytu za účelem strpění podle § 78b odst. 1, 2 zákona o azylu (cizinec má nárok na udělení víza za účelem strpění pobytu mj., pokud žádost doloží dokladem o podání kasační stížnosti proti rozhodnutí soudu o žalobě proti rozhodnutí ministerstva ve věci azylu a návrhu na přiznání odkladného účinku takové vízum opravňuje cizince k pobytu na území po dobu platnosti víza, která je 365 dnů; na žádost cizince odbor cizinecké a pohraniční policie platnost víza prodlouží, a to i opakovaně) – ze zákona platnost uvedeného víza zaniká právní mocí rozhodnutí o kasační stížnosti. Pozitivní rozhodnutí o žádosti o odkladný účinek by tedy nemělo z hlediska ochrany stěžovatele žádný význam, negativní by před rozhodnutím o kasační stížnosti bránilo řádnému soudnímu řízení. Při rozhodnutí o kasační stížnosti pak je rozhodnutí o odkladném účinku nadbytečné, neboť obecně může přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přinést ochranu jen do doby rozhodnutí o této stížnosti.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.).

Namítá-li stěžovatel, že krajský soud pochybil, když se nezabýval námitkou překážky vycestování dle ustanovení § 91 zákona o azylu a z rozsudku není patrné, zda by se na stěžovatele překážka vycestování vztahovala nebo ne, popř. jakými právními a skutkovými úvahami by takové rozhodnutí bylo podepřeno, je třeba mu dát za pravdu. Ze soudního spisu totiž vyplynulo, že stěžovatel v žalobě tuto námitku skutečně uplatnil; krajský soud se pak ve svém rozhodnutí k této žalobní námitce vůbec nevyjádřil.

Z uvedeného je tak zřejmé, že krajský soud, který je povinen přezkoumat napadené výroky rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), pochybil, když se shora specifikovaným žalobním bodem stěžovatele vůbec nezabýval. Vzhledem k tomu, že předmětem přezkumu Nejvyššího správního soudu v řízení o kasační stížnosti

je pravomocné rozhodnutí krajského soudu a krajský soud se v daném rozhodnutí řádně nevypořádal s uplatněnými žalobními body, nelze jinak, než jeho rozhodnutí zrušit a věc mu vrátit, neboť za dané situace nemá Nejvyšší správní soud co přezkoumávat. Rozsudek krajského soudu je tak nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí; naplnění uplatněného důvodu kasační stížnosti uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. tak bylo shledáno.

Námítku nedostatku podpisu pověřeného pracovníka na rozhodnutí žalovaného je třeba posoudit podle ustanovení § 47 odst. 5 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení, se zřetelem i na zákon o azylu ve znění účinném v době vydání napadeného správního rozhodnutí, který požaduje, aby byl v písemném vyhotovení rozhodnutí uveden také orgán, který rozhodnutí vydal, přičemž toto rozhodnutí musí být opatřeno úředním razítkem a podepsáno s uvedením jména, příjmení a funkce oprávněné osoby.

Nejvyšší správní soud, po seznámení s obsahem správního spisu konstatuje, že stěžovatelovo tvrzení o absenci podpisu na vyhotovení rozhodnutí Ministerstva vnitra ze dne 21. 10. 2003, čj. OAM-12018/VL-11-P06-2001, které mu bylo doručeno dne 12. 11. 2003, se zakládá na pravdě. Posuzované vyhotovení rozhodnutí je opatřeno úředním razítkem, dále je uvedeno jméno, příjmení a funkce oprávněné osoby, avšak chybí její podpis, který je nahrazen uvedením „za správnost“ a podpisem osoby, která rozhodnutí zřejmě pouze vyhotovila. Ve správním spisu (č.l. 77) je však založeno rozhodnutí bezvadné, které obsahuje všechny náležitosti správním řádem požadované, včetně podpisu oprávněné osoby (v daném případě PhDr. T. H., ředitele odboru azylové a migrační politiky).

Nejvyšší správní soud musí přisvědčit stěžovateli, že rozhodnutí Ministerstva vnitra je skutečně stíženo vadou ve smyslu § 47 odst. 5 cit. správního řádu, když vyhotovení rozhodnutí, které bylo stěžovateli doručeno, neobsahuje podpis oprávněné osoby. Tato vada však není natolik závažná, aby mohla založit nicotnost tohoto rozhodnutí, neboť součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které oprávněná osoba podepsala. Není tak vůbec pochyb o tom, že rozhodnutí skutečně vydal PhDr. T. H., ředitel odboru azylové a migrační politiky, který je k tomu zmocněn příslušným vnitřním předpisem Ministerstva vnitra. Jakkoli je tedy zřejmé, že správní rozhodnutí je stíženo vadou, spočívající v absenci podpisu oprávněné osoby na vyhotovení rozhodnutí, které je doručováno účastníkům, tak tato vada za situace, že součástí správního spisu je vyhotovení rozhodnutí, které je podepsáno oprávněnou osobou a je i jinak bezvadné, nezakládá nicotnost tohoto rozhodnutí. Jde o nezákonnost, u níž je třeba k žalobní námítce zkoumat, zda měla vliv na zákonnost konečného rozhodnutí ve věci. Nejvyšší správní soud má za to, že tato vada na zákonnost vliv neměla (viz. též rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 199/2004 Sb. NSS).

Nad rámec odůvodnění Nejvyšší správní soud dodává, že dle novely zákona o azylu (která se však na stěžovatele nevztahuje, s ohledem na datum vydání rozhodnutí žalovaného) se stejnopis písemného vyhotovení rozhodnutí účastníku řízení doručí v místě a čase stanoveném v písemné výzvě k převzetí rozhodnutí. Podpis oprávněné osoby na stejnopisu rozhodnutí lze nahradit doložkou "vlastní rukou" nebo zkratkou

"v. r." a doložkou "Za správnost vyhotovení" s uvedením jména, popřípadě jmen, příjmení a podpisu toho, kdo odpovídá za písemné vyhotovení rozhodnutí (§ 24a odst. 1).

Protože Nejvyšší správní soud zrušil rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem a vrátil věc tomuto soudu k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem v tomto rozhodnutí ve smyslu ustanovení § 110 odst. 3 s. ř. s.

V novém rozhodnutí rozhodne krajský soud o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti ve smyslu ustanovení § 110 odst. 2 s. ř. s.

Poučení: Proti tomuto rozsudku nejsou opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. června 2006

JUDr. Petr Příhoda
předseda senátu